

hensyn skal gjøres gjældende, tror jeg, at den ene Person, naar han lemlæstes, maa være ligesaa berettiget til Erstatning, og den samme Erstatning, som en anden Person. Den, der har 2 Kr. om Dagen, bør dog, naar han mister en Arm, have den samme Erstatning, naar det reques fra et Humanitetssynspunkt, som den, der har den dobbelte Dagløn. Ogsaa i den Henseende tror jeg, at det Grundlag, hvorpaa Lovforlaget hviler, ikke er heldigt, at man ikke har betinget et Bidrag fra dem, som skulle have Hjælpen. — Ligeledes støder det mig, og jeg tror, det vil fremkalde ikke saa faa Vanskeligheder, at det kun er Smaaakaarsfolk, som kunne komme ind under denne Hjælp. Det er kun Smaaakaarsfolk, der kunne komme ind i Sygekasserne, og som Følge heraf kan heller ikke denne Hjælp i Ulykkestilfælde tilkomme Noget, der ikke har saadanne Raar. I det Hele og Store falder det overmaade let at se, hvem der er Smaaakaarsfolk, og hvem der ikke er Smaaakaarsfolk; men i det enkelte givne Tilfælde, hvor Nuancen jo ikke er kjendelig, der vil det blive meget vanskeligt at regne til den ene eller den anden Side, om Manden skal have Hjælp eller ikke. Derjom man havde fulgt det Princip, at Enhver, Formuende eller ikke Formuende kunde komme ind i disse Forsjorsgelses, saa var man ude over det Punkt, ude over den Vanskelighed og den Ubillighed, som fremtræder, naar en Mand paa Grund af sin Formuestilstand ikke kan blive Medlem af Sygekasserne, ikke kan blive delagtig i den her omtalte Erstatning. Selv om han, naar Ulykkestilfældet indtræder, kan være bundsfattig og altsaa trænge forholdsvis mere til det end manges Anden, saa kan han ikke faae Hjælp, fordi han i Fortiden har været saa velhavende, at han ikke har kunnet komme ind i Kassen.

Der er ogsaa noget Uheldigt i, at den, som kommer til Skade, kun faar Erstatning, naar Staden tilføies ham i Arbejdstiden. Det kan jo ikke være anderledes efter det Grundlag, hvorpaa det Hele hviler, at det er Arbejdsgiveren, der skal betale denne Erstatning. Der kunde man vel ikke godt gaa videre end til den Tid, Vedkommende er i Arbejde; men for den, der kommer til Fortræd, er det dog det Væsentligste, at han faaer nogen Hjælp. Falder han og kommer til Skade, idet han gaar ud af Fabrikdøren, saa faaer han ikke Noget, men maa selv klare sig, sfer det indenfor Fabrikken, saa skal Arbejdsgiveren derimod gjennem Anstalten hjælpe. Det forekommer mig, at man vilde ramme langt mere det humane Hensyn, man sigter paa, naar man sørgede for, at den, der var indtegnet for Ulykkestilfælde, fik Erstatning,

naar og hvor Ulykkestilfældet traf ham. — Dernæst forekommer det mig ogsaa, at man er kommen ind paa et noget vidtløftigt Princip ved at dele i Hovedafdelinger og Klasser. Der er jo tre Hovedafdelinger, Søfart, Landvæsen og Industri, og indenfor hver af disse Klasser tages der saa igjen Hensyn til de forskjellige faresulde Stillinger. Man har ment at ville inddele de forskjellige Sag i Fareklasser; men om man ogsaa der vil gaa saa vidt, man kan, vil man næppe naae Retfærdighedens Maal. Derjom vi f. Ex. vilde tage en Industrigren for sig selv, lad os sige Maskinbyggeriet, saa er der en meget væsentlig Forskel paa Maskinbyggerier. For det Første kan deres Art af Virksomhed være forskjellig, og derved kunne deres Bladsforhold være meget forskellige, saaledes at den ene Fabrik kan medføre betydelig større Fare end den anden. Derjom man altsaa vilde sigte efter det retfærdige Maal, maatte man endogsaa sfride til indenfor samme Hovedklasse at gjøre Sondring mellem de Fabrikker, der vare mere eller mindre vel indrettede, mere eller mindre sikrede Arbejderne mod Ulykkestilfælde. Jeg tror, man derved kommer ind paa et Regnskabsvæsen og et Forhold, som staar i stærden Modstrid med, hvad man almindeligvis synes bedst om, det er, at ordne Noget saa simpelt og jævnt som muligt. I den Henseende har man et fortrinligt Forbillede i Portovæsenet. I gamle Dage mente man, at Retfærdigheden førte med, at man for et Brev maatte tage mere og mere Porto, efterjom det passerede flere og flere Mil; men senere er man jo kommen til Erkjendelsen af, at det hele Samfund er bedst tjent med at have saa faa Satser, Klasser og Afdelinger som muligt, og derfor ere vi komne til et Portosystem, som tiltaler Alle. Der har jo endogsaa været Forslag om at indføre det System som Jernbanetaxt; man er vel ikke naaet til det endnu, i alt Fald ikke i noget væsentligt Omfang. Det forekommer mig imidlertid, at man i det Hele bør arbejde i Retning af at gjøre Alt saa simpelt som muligt, ikke ud i det gamle Uføre med saa uhyre mange Afdelinger, som man dog vil have Vanskelighed ved at gjøre saa talrige, som det vil være nødvendigt, derjom man vil naae til det ideelle Maal, at Enhver skulde betale netop, hvad der tilkom ham. Samfundet er jo ikke anderledes stillet, end at det meget vel kan assure alle Tilskadekomne, alle Syge. Det hele Samfund kan meget vel sørge for alle disse Forsjorsgelses, og jeg kunde næsten være tilbøielig til, at man skulde strække det ud til Forsjorsgelse af Børn, der ere fødte vansføre saaledes, at de senere ikke kunne ernære sig selv, dem